ପ୍ରଗା ଉଦ୍ୟୋଗଗୁଡ଼ିକର ପରିଚାଳନା

ଲିମିଟେଡ, କୋଏମ୍ବାଟୋର

ବନାମ

ଶ୍ରମିକମାନେ

(ବି. ପି. ସିହ୍ନା, ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର ଏବଂ

କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ, ନ୍ୟାୟାଧୀଶବୃନ୍ଦ)

ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ-ସହମତି ଆଧାରରେ ରାୟ ପ୍ରଦାନ-ମଜୁରୀ ଢାଞ୍ଚାର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବଦଳରେ ମଜୁରୀରେ ଅନ୍ତରୀଣ ବୃଦ୍ଧି-ଏପରି ରାୟ, ଯଦି ଆପତ୍ତି ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଥାଏ- ଖଣ୍ଡ ଶ୍ରେଣୀଭୁକ୍ତ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ମଜୁରୀ ଢାଞ୍ଚା- ବାର୍ଷିକ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ହକଦାର କି- ପଟ୍ଟା ମିଆଦି ରେ ଥିବା ଯନ୍ତ୍ରପାତି, ଜମି, କୋଠା- ଥଇଥାନ ଶୁଳ୍କ, ଯଦି ଅନୁମୋଦିତ-ବୋନସ-ଉପଲବ୍ଧ ବଳକାର ହିସାବ ।

ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରାଗା ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଅଧୀନରେ ପଟ୍ଟାଧାରୀ ଥିଲେ ଏବଂ ନବୀକରଣର ବିକଳ୍ପ ସହିତ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପାଇଁ କୋଠା ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ଭଡାରେ ନେଇଥିଲେ । ବିଚାର ପାଇଁ ବିବାଦର ବିଷୟ ଥିଲା ଯେ (1) 1954 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ବୋନସର ପରିମାଣ, ଏବଂ (2) ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଗର ଶ୍ରମିକଙ୍କ ପାଇଁ କ୍ରମିକ ବାର୍ଷିକ ବୃଦ୍ଧି ସହିତ ମଜୁରୀ ହାର ସ୍ଥିର କରିବା ।

ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିବା ପଟ୍ଟା ମିଆଦି ଅନୁମତି ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଥିବାରୁ, ଅପିଲକାରୀ ନ୍ୟାୟାଧିକାରଣଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ କୁଶଳୀ ଏବଂ ଅଣକୁଶଳୀ ଶ୍ରମିକ ଭାବରେ ବର୍ଗୀକୃତ କରିବା ଏବଂ ବେତନ ବୃଦ୍ଧି ସହିତ ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ବର୍ଗ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନକୁ ସୁବିଧାଜନକ ଭାବରେ ଭବିଷ୍ୟତ ତାରିଖକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇପାରେ; ତେଣୁ ଉଭୟ ପକ୍ଷ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ଶ୍ରମିକଙ୍କ ମଜୁରୀ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଏ ତେବେ ସେମାନେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ । ତଦନୁସାରେ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ କୌଣସି ମଜୁରୀ ଢାଞ୍ଚା ସ୍ଥିର କରିବାରୁ ନିବୃତ୍ତ ରହିଥିଲେ, ଏବଂ ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ପଦକ୍ଷେପ ଭାବରେ ମଜୁରୀକୁ 4 ପ୍ରତିଶତ ବୃଦ୍ଧି କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଶ୍ରମିକମାନେ ବର୍ଗୀକୃତ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ

ସେମାନଙ୍କର ବେତନ ହାର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସର୍ବାଧିକରେ ପହଞ୍ଚିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଏହିପରି ବୃଦ୍ଧି ମଞ୍ଜୁର କରନ୍ତୁ ।

ଉପରୋକ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ମାସିକ, ସମୟ ଏବଂ ଖଣ୍ଡ ଶ୍ରେଣୀଭୁକ୍ତ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ମାର୍ଗର ଯଥାର୍ଥତାକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କୁ ଏକ ମଜୁରୀ ଢାଞ୍ଚା ସ୍ଥିର କରିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଏହା କେବଳ ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ ଯାହା ଅନିୟମିତ ଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀ ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 1954 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଅତିରିକ୍ତ ବୋନସ ଦାବି କରିବା ବିଷୟଟି ଯଥାର୍ଥ ନଥିଲା କାରଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତି ସନ୍ତୋଷଜନକ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଋଣରେ ଥିଲା, ଏପରିକି ପଟ୍ଟାଦାତାଙ୍କ ଦେୟ ଭଡ଼ା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲା, ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ଏହା ପଇଠ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ଋଣ ରାଶିକୁ କାର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ପୁଞ୍ଜି ଭାବରେ ବ୍ୟବସାୟରେ ବିନିଯୋଗ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ବୋନସ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଆଧାରରେ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ ଯେ ଏହି ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଉପଲବ୍ଧ ବଳକା ଅର୍ଥର ଅନୁଚିତ ଆବଣ୍ଟନ ଏବଂ ଭଡାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ପାଇଁ ଥଇଥାନ ଶୁଳ୍କ ଏବଂ ଅଣଦେୟ ଭଡ଼ା ରାଶି ଉପରେ ସୁଧ ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣିତ ଯେ ଯେତେବେଳ ପକ୍ଷମାନେ ନିଜେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ କୁଶଳୀ ଏବଂ ଅଣକୁଶଳୀ ଶ୍ରମିକ ଭାବରେ ବର୍ଗୀକୃତ କରିବା ଏବଂ ବୃଦ୍ଧି ସହିତ ପଦ୍ଧତିଗତ ଦରମା ପ୍ରଦାନ କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଭବିଷ୍ୟତର ଏକ ତାରିଖକୁ ସୁବିଧାଜନକ ଭାବରେ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇପାରେ ଏବଂ ସେମାନେ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ମଜୁରୀ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପକ୍ଷ ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଯଦିଓ ସାଧାରଣତଃ ବାର୍ଷିକ ବୃଦ୍ଧି ଏକ ମଜୁରୀ ଢାଞ୍ଚା ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ଖଣ୍ଡ ଶ୍ରେଣୀଭୁକ୍ତ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ଯେଉଁମାନେ କି ସେମାନେ କରୁଥିବା କାମ

ପାଇଁ ମଜୁରୀ ପାଇଥାନ୍ତି, ଏହି ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ମଜୁରୀ ହାରକୁ ଆଇନଗତ ଭାବରେ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇପାରିବ ।

ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପଇଠ ପାଇଁ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଥକୁ କାର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ପୁଞ୍ଜି ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥାଏ, ସେଥିରେ ସୁଧ ରହିବା ଉଚିତ, ଯଦିଓ ଏହାକୁ ଲାଭ ଏବଂ କ୍ଷତି ହିସାବରେ ଦେୟ ଭାବେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଏବଂ ବୋନସ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉପଲବ୍ଧ ବଳକା ଅର୍ଥର ପରିମାଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ ଏହାକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯିବା ଉଚିତ ।

ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜମି, ଯନ୍ତ୍ରପାତି ଏବଂ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ କୋଠା ଦଖଲ ମିଆଦି ଆଧାରରେ ନିଆଯାଇଥିଲା, ସେଠାରେ ଥଇଥାନ ପାଇଁ କୌଣସି ପୂର୍ବ ଶୁଳ୍କକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନୂତନ ଯନ୍ତ୍ରପାତି କ୍ରୟ କରାଯାଇଥିଲା, ସେଠାରେ ଥଇଥାନର ପରିମାଣ ଅନୁମୋଦିତ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 226 /1958 ।

ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ସଂଖ୍ୟା 89/1955 ରେ କୋଏମ୍ବାଟୁରର ଶ୍ରମ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ମେ 30,1957 ର ରାୟରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ *ଏ. ଭି. ବିଶ୍ୱନାଥ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ଟି. ଭି. ଆର୍. ଟାଟାଚାରୀ* ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ *ଏମ୍. ଏସ୍. କେ. ଶାସ୍ତ୍ରୀ* ।

ମେ, 8, 1959ରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା।

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା- ପ୍ରଗା ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ପରିଚାଳକ ଗୋଷ୍ଠୀ(ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ କୁହାଯାଏ)ଏବଂ ଏହାର ଶ୍ରମିକ (ଏହା ପରେ ଉତ୍ତରଦାତା କୁହାଯାଏ) ଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନଟି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି । ମାଡ୍ରାସ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୋଏମ୍ବାଟୁରର ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ବିଚାର ପାଇଁ ପଠାଯାଇଥିବା ବିବାଦରେ ଚାରୋଟି ବିଷୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା । ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଦୁଇଟି ବିଷୟ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପକ୍ଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଦ୍ୱାରା ସମାଧାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅବଶିଷ୍ଟ ଦୁଇଟି ବିଚାରର ବିଷୟ

1959
ପ୍ରଗା
ଉଦ୍ୟୋଗଗୁଡ଼ିକର
ପରିଚାଳନା
ଲିମିଟେଡ
ବନାମ
ଶ୍ରମିକମାନେ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ
ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର

ଥିଲା । ସେହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି 1954 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ବୋନସ ପରିମାଣ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଗର ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ କ୍ରମିକ ବାର୍ଷିକ ବୃଦ୍ଧି ସହିତ ମଜୁରୀର ହାର ସ୍ଥିର କରିବା । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ତିନି ମାସର ମଜୁରୀ ବୋନସ୍ ଭାବରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ମାସର ବୋନସ ପ୍ରଦାନ କରିସାରିଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ଆହୁରି ଦୁଇ ମାସ ପାଇଁ ବୋନସ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ମଜୁରୀ ଢାଞ୍ଚାର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ କୌଣସି ମଜୁରୀ ଢାଞ୍ଚା ସ୍ଥିର କରିବାରୁ ନିବୃତ୍ତ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପଦକ୍ଷେପ ଭାବରେ ଏହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏହାର ସମସ୍ତ ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ 4 ପ୍ରତିଶତ ହାରରେ ମଜୁରି ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ବର୍ଗୀକୃତ ହୋଇନାହାନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ବେତନ ହାର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସର୍ବାଧିକରେ ପହଞ୍ଚି ନାହିଁ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବେଦନକାରିମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଏହିପରି ବୃଦ୍ଧି ଜାରି ରଖିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ଏହି ଦୁଇଟି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଆବେଦନକାରୀ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନରେ ଆପତ୍ତି କରିଛନ୍ତି ।

ଆବେଦନକାରୀ, ଏକ ସହଭାଗୀ ସଂସ୍ଥା ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟକରୁଥିଲେ, ଯିଏକି କୋଏମ୍ବାଟୁରର ପ୍ରାଗା ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ଏକ ପଟ୍ଟାଧାରୀ ଥିଲେ ଏବଂ ସେ କୋଏମ୍ବାଟୁରରେ ଏକ ବେସରକାରୀ କମ୍ପାନୀ ଭାବରେ ନଟ୍ ଏବଂ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ବଟନ୍ ଉତ୍ପାଦନ କରୁଥିଲେ । 1954 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 15 ତାରିଖରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିବା ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀ ଉକ୍ତ କମ୍ପାନୀର ଜମି, କୋଠାବାଡ଼ି ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରପାତିକୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଆଧାରରେ ନେଇଥିଲେ । ଏହି ଦଲିଲ ଅନୁସାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପାଇଁ ମାସିକ ୫,୦୦୦ ଟଙ୍କାର ଭଡା ଦେବାକୁ ପଡିବ; ଏହି ଦଖଲ ମିଆଦିରେ ଏକ ଧାରା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ତିନି ବର୍ଷ ପାଇଁ ନବୀକରଣର ଅଧିକାର ଦିଆଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ଥିଲା ଯେ ଏହାର ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତି ସନ୍ତୋଷଜନକ ନଥିଲା; ତେଣୁ ଏହାକୁ ଏକ ଓଭରଡ୍ରାଫ୍ଟ ଆକାଉଣ୍ଟ ଅଧୀନରେ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲିମିଟେଡ୍, କୋଏମ୍ବାଟୁରରୁ ଏକ ଓଭରଡ୍ରାଫ୍ଟ ଋଣ ନେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା, ଯାହା 1954 ମସିହାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ବ୍ୟାଙ୍କରୁ 48,414 ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଋଣ ଦେଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ଉକ୍ତ ବର୍ଷ ପାଇଁ ପଟ୍ଟାଦାତାଙ୍କ ବକେୟା ଭଡ଼ା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ଉକ୍ତ ଭଡ଼ା ପରିମାଣ 60,000 ଟଙ୍କାକୁ

1959
ପ୍ରଗା ଉଦ୍ୟୋଗଗୁଡ଼ିକର ପରିଚାଳନା ଲିମିଟେଡ ବନାମ ଶ୍ରମିକମାନେ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର

କାର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ପୁଞ୍ଜି ଭାବେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟରେ ବିନିଯୋଗ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖଣ୍ଡପୀଠ ସୂତ୍ର ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଅତିରିକ୍ତ ବୋନସ ଦାବି କରିବା ଯଥାର୍ଥ ନୁହେଁ ।

ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ବିପୁଳ ଲାଭ ଅର୍ଜନ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ବୋନସ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଦାବି କରିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ମଜୁରୀ ଢାଞ୍ଚା ସ୍ଥିର କରିବାର ସମୟ ଉପନୀତ ହୋଇଛି ଯାହା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସର୍ବାଧିକରେ ପହଞ୍ଚିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ, ବାର୍ଷିକ ବୃଦ୍ଧି ସହିତ ଉଚିତ ମଜୁରୀ ପ୍ରଦାନର ପ୍ରତିଶୃତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱନାଥ ଶାସ୍ତ୍ରୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମଜୁରୀ ବୃଦ୍ଧି ବିଷୟରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ମାର୍ଗର ଯଥାର୍ଥତାକୁ ଆପତ୍ତି କରିଛନ୍ତି । ତୃତୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଆଧାରରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କୁ ଏକ ମଜୁରୀ ଢାଞ୍ଚା ସ୍ଥିର କରିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା । ଶ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ କୁହନ୍ତି ଯେ, ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ଆଣିଛନ୍ତି ଯାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନିୟମିତ ଅଟେ । ଆମ ମତରେ ଏହି ଯୁକ୍ତିଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଅସମର୍ଥନୀୟ ଅଟେ । ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରୁ ଏହା ସ୍ୱଷ୍ଟ ଯେ ଅପିଲକାରୀ ନିଜେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିବା ଲିଜ୍ ଦେଢ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ କୁଶଳୀ ଏବଂ ଅଣକୁଶଳୀ ଶ୍ରମିକ ଭାବରେ ବର୍ଗୀକରଣ କରିବା ଏବଂ ବୃଦ୍ଧି ସହିତ ପଦ୍ଧତିଗତ ଦରମା ପ୍ରଦାନ କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନକୁ ସୁବିଧାଜନକ ଭାବରେ ଭବିଷ୍ୟତର କୌଣସି ତାରିଖକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇପାରେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବରେ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଉଭୟ ପକ୍ଷ ଟ୍ରିବ୍ୟୁନାଲଙ୍କୁ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମଜୁରୀ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ ତେବେ ସେମାନେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ । ଏହାପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଯେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ପାରିତ ନକରି ଏକ ମଜୁରୀ ଢାଞ୍ଚା ସ୍ଥିର କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା ।

1959
ପ୍ରଗା ଉଦ୍ୟୋଗଗୁଡ଼ିକର ପରିଚାଳନା ଲିମିଟେଡ ବନାମ ଶ୍ରମିକମାନେ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର

ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶର ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ଏକମାତ୍ର ଆପତ୍ତି, ଖଣ୍ଡ-ହାରରେ ନିଯୋଜିତ ହୋଇଥିବା ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶର ପ୍ରୟୋଜନୀୟତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିଲା । ଏହା ପ୍ରତୀୟମାନ ଯେ ୨୫, ଅକ୍ଟୋବର, ୧୯୫୫ରେ ଆପିଲକାରୀ ଏବଂଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଚୁକ୍ତି ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ଚୁକ୍ତିନାମାର ଧାରା 5 ଏବଂ 6 ଅନୁଯାୟୀ ଏହା ସ୍ଥିର ହୋଇଥିଲା ଯେ ସମସ୍ତ ମାସିକ ଏବଂ ସମୟବଦ୍ଧ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ମୂଳ ଦରମାର 4% ବାର୍ଷିକ ବୃଦ୍ଧି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ, ଏବଂ ଏହି ସଂଶୋଧିତ ମଜୁରୀ ନଭେମ୍ବର, 1,1955ରୁ ଲାଗୁ ହେବା ଉଚିତ । ତେଣୁ, ଶ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ମାସିକ ଏବଂ ଦୈନିକ-ମୂଲ୍ୟାଙ୍କିତ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପାରିତ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରିନାହାଁନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଅଭିଯୋଗ ହେଉଛି ଯେ ଖଣ୍ଡ-ଶ୍ରେଣୀଭୁକ୍ତ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମାନ ରାୟ ଦେବାରେ ଭୁଲ କରିଥିଲେ ।

ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ସାଧାରଣତଃ ଖଣ୍ଡ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ମଜୁରୀରେ ବାର୍ଷିକ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ ନାହିଁ । ଏହି ଶ୍ରମିକମାନେ ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଦରମା ପାଆନ୍ତି, ଯଦିଓ ଏପରି ଦେୟ ପାଇଁ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିବା ହାର ଉପଯୁକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବୈଧ ଭାବରେ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇପାରେ; ସାଧାରଣତଃ ବେତନ ଗଠନ ପ୍ରଣାଳୀରେ ବାର୍ଷିକ ବୃଦ୍ଧି ଏହିପରି ଖଣ୍ଡ-ମୂଳ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ ନଥାଏ । ବିଷୟର ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଶ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଯଥେଷ୍ଟ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରମାଣ ଦେଇଥିବା ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଯୋଶେଫ ନେଜେଦଲି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ 1947 ମସିହାରେ ଖଣ୍ଡ ଦର ମଜୁରୀ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଯଦିଓ ସେଥିରେ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ଗୁରୁତ୍ୱହୀନ ଥିଲା । ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ 1947 ମସିହା ପରଠାରୁ କୋଏମ୍ବାଟୁରରେ ଜୀବନଧାରଣର ମୂଲ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି । ଏହି ବିବୃତିଗୁଡ଼ିକ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ଯେ ମାସିକ ଦର କିମ୍ବା ଦୈନିକ ଦର ଶ୍ରମିକଙ୍କ ପରି ଖଣ୍ଡ-ଦର ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଉଥିବା ମଜୁରୀ ହାରକୁ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଛି । ତେଣୁ ଆମ ଅନୁଭବ ଯେ ଖଣ୍ଡ-ଶ୍ରେଣୀଭୁକ୍ତ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ମଜୁରୀ କ୍ଷେତ୍ରରେ 4 ପ୍ରତିଶତ ବୃଦ୍ଧି ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀ ସଫଳତାର ସହ ଆପତ୍ତି କରିବା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତଥାପି, ଆମେ ଖଣ୍ଡ-ଶ୍ରେଣୀଭୁକ୍ତ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶରେ ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ ଯେ ଯଦିଓ ସେମାନଙ୍କର ମଜୁରୀ ହାର

4 ପ୍ରତିଶତ ହାରରେ ବୃଦ୍ଧି କରାଯିବା ଉଚିତ, ତଥାପି ସମସ୍ତ ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ବର୍ଗୀକୃତ କରାଯିବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ବେତନ ହାର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ହାରରେ ବାର୍ଷିକ ବୃଦ୍ଧିର ଲାଭ ମିଳିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ, ଆମେ ଆଦେଶର ଏହି ଅଂଶକୁ ଏକମାତ୍ର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହିତ ନିଶ୍ଚିତ କରୁଛୁ ଯେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଖଣ୍ଡ-ଶ୍ରେଣୀଭୁକ୍ତ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ 4 ପ୍ରତିଶତ ହାରରେ ବାର୍ଷିକ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ନାହିଁ ।

ଶ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଯୁକ୍ତିଟି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଦୁଇ ମାସର ଅତିରିକ୍ତ ବୋନସ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ସୁବ୍ୟବସ୍ଥିତ ଯେ, ବୋନସ ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ଦାବିର ପୂରଣ ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାରପୀଠ ସୂତ୍ରର ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ସୂତ୍ରର ପ୍ରୟୋଗରେ କେବଳ ଦୁଇଟି ବିଷୟ ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ବିବାଦ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ 60,000 ଟଙ୍କା ଉପରେ 4% ସୁଧ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ଉଚିତ କାରଣ ଏହି ସୁଧ ପଟ୍ଟାଧାରୀଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ କାରଣ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭଡା ଦେୟରେ ଖିଲାପ କରାଯାଇଛି; କିମ୍ବା ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ଉକ୍ତ ପରିମାଣକୁ କାର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ପୁଞ୍ଜି ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଛି ତେଣୁ 4% ସୁଧ ବହନ କରିବା ଉଚିତ । ଆମ ମତରେ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଦାବିଟି ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଅଟେ ଏବଂ ଏହା କାଏମ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ପଟ୍ଟାଦାତାଙ୍କୁ ଦେୟ ହେବାକୁ ଥିବା ମାସିକ 5,000 ଟଙ୍କା, ଯଦିଓ ଲାଭ ଏବଂ କ୍ଷତି ହିସାବରେ ଏକ ଦାୟିତ୍ୱ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି, ବାସ୍ତବରେ ପଟ୍ଟାଦାତଙ୍କୁ ଏହା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ ନାହିଁ ; ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଏହି ସମଗ୍ର ପରିମାଣ ବାସ୍ତବରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ପୁଞ୍ଜି ଭାବରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି । ତେଣୁ ଏହା ରାଶି ଉପରେ 4 ପ୍ରତିଶତ ସୁଧ ରହିବ ବୋଲି ଏହା ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଦାବିକୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବିରୋଧ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ନ୍ୟାୟାଧିକାରଣ ଏହି ଦାବୀକୁ ମାସିକ ଆଧାରରେ ଅନୁଧାନ ଏବଂ ମାସିକ ଆଧାରରେ ଏହି ରାଶି ଫେରସ୍ତର ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରବଣତା ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଏପରି ଏକ ମାର୍ଗ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଆମେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରୁନାହୁଁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ ଦାବିଟି, ତାଙ୍କର ଯନ୍ତ୍ରପାତିର ଉନ୍ନତି ଏବଂ ଆଧୁନିକୀକରଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ଶୀର୍ଷକରେ 20,000 ଟଙ୍କା ଦାବି

1959
ପ୍ରଗା ଉଦ୍ୟୋଗଗୁଡ଼ିକର ପରିଚାଳନା ଲିମିଟେଡ ବନାମ ଶ୍ରମିକମାନେ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର

କରିଥିଲେ । ଏହି ଦାବିଟି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରୁଛୁ । ଯେପରି ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛୁ ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରାଗା ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ,କୋଏମବାଟୁର ଠାରୁ ଜମି, ଯନ୍ତ୍ରପାତି ଏବଂ କୋଠାକୁ ତାଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ପଟ୍ଟାଧାରୀ ଭାବରେ ନେଇଛନ୍ତି । ଯଦି ଆବେଦନକାରୀ 1954 ମସିହାରେ ନୂତନ ଯନ୍ତ୍ରପାତି କ୍ରୟ କରିଛନ୍ତି, ତେବେ 1954 ମସିହା ପାଇଁ ଉକ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀ ଯେଉଁ ପୁନର୍ବାସ ରାଶି ଦାବି କରିପାରିବେ, ତାହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିବା ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ରାଶିର ସମକକ୍ଷ ହେବ । ଏହି ସ୍ଥିତି ଉପରେ ଶ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଆପତ୍ତି ଉଠାଇନଥିଲେ । ତେଣୁ ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ, ଥଇଥାନ ଶୁଳ୍କ ଭାବେ 20,000 ତାଙ୍କ ଦାବିର ଅଧିକାରୀ ନୁହନ୍ତି ।

ଯଦି ଏହି ଫଳାଫଳକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାରପୀଠ ସୂତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ରହିବା ନାହିଁ ଯେ ନ୍ୟାୟାଧିକାରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦୁଇ ମାସ ପାଇଁ ଅତିରିକ୍ତ ବୋନସ ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ବିଷୟଟି ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଥିଲା । ଏହା ଏକ ସାଧାରଣ ବିଷୟ ଯେ, ନିଟ୍ ଲାଭକୁ 42, 726 ଟଙ୍କା ନିଆଯାଇ, ଯଦି ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଏବଂ 1953 ପାଇଁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବୋନସକୁ ପୁନର୍ବାର ଯୋଡାଯାଏ, ତେବେ ମୋଟ ଲାଭର ପରିମାଣ 69, 546 ଟଙ୍କା ହେବ । ଏହି ପରିସଂଖ୍ୟାନରୁ ଯଦି କାଳ୍ପନିକ ସ୍ୱତଃ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ, ଆୟକର, ପରିଶୋଧିତ ପୁଞ୍ଜି ଉପରେ 6 ପ୍ରତିଶତ ଫେରସ୍ତ ଏବଂ 60, 000 ଟଙ୍କା କାର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ପୁଞ୍ଜି ଉପରେ 4 ପ୍ରତିଶତ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଫେରସ୍ତ କଟିଯାଏ, ତଥାପି ଏହା 26, 000 ଟଙ୍କା ବଳକା ରାଶି ଛାଡିଥାଏ । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ମାସର ବୋନସ ସମେତ ତିନି ମାସର ବୋନସ ରାଶିଟି ପାଖାପାଖି 22, 000 ଟଙ୍କା ଥିଲା,କିନ୍ତୁ ଏହି ବୋନସ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆବେଦନକାରୀ ଆୟକର ବବଦ୍‌କୁ 12,300 ଟଙ୍କା ରିହାତି ପାଇବାପାଇଁ ହକଦାର ଥିଲେ । ତେଣୁ, ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶେ ଉପଲବ୍ଧ ବଳକା ଅର୍ଥର ଅନୁଚିତ ଆବଣ୍ଟନ କରିଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଆବେଦନଟି ପୂରଣ ରୂପେ ବିଫଳ ହୁଏ ଏବଂ ଖଣ୍ଡ-ଶ୍ରେଣୀଭୁକ୍ତ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତର ବାର୍ଷିକ ବୃଦ୍ଧି ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ରାୟଟି ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହିତ ନିଶ୍ଚିତ ହୁଏ । ଏହି ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମେ ପକ୍ଷମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ।

ଆବେଦନକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଛି;

ରାୟକୁ ଆଂଶିକ ଭାବେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଛି ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ମଦନ ମୋହନ ଭୂୟାଁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।